

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 września 2017 r.,

skargi J. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w Ł. z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt III Ca (...), wydanego

w sprawie z powództwa P. P.

przeciwko J. S.

o zapłatę,

**odrzuca skargę oraz oddala wniosek o przyznanie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w
postępowaniu skargowym.**

UZASADNIENIE

Skarga J. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 września 2015 r. podlegała odrzuceniu z powodu niespełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie było niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że wykazanie, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie jest wystarczające ograniczenie tego wyводу tylko do wskazania niemożności zaskarżenia orzeczenia skargą kasacyjną. Należy wykazać, że orzeczenie nie podlegało zaskarżeniu innymi środkami, m.in. skargą o wznowienie postępowania ewentualnie służącymi pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia.

Tego wymagania autorka skargi kasacyjnej nie spełniła, ponieważ uzasadniając twierdzenie, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wskazała jedynie na niedopuszczalność skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

W judykaturze utrwalony jest pogląd, według którego czynności pełnomocnika ustanowionego z urzędu, które są sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (postanowienie SN z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r. IV CNP 17/2012). Wobec tego, że skarga sporządzona została sprzecznie z zasadami profesjonalizmu, należało oddalić wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

aj

r.g.